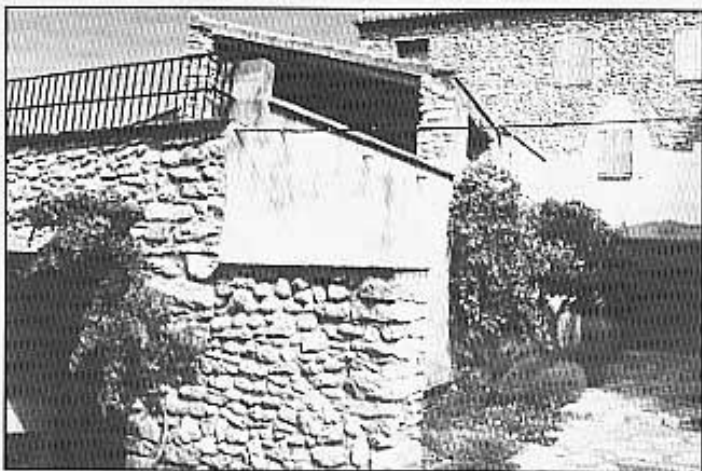

Font del mas d'en Ramona i safarçig.

Casa reformada d'Imma.

les antigues alifares: ..."Ací, les festes grosses eren per a Sant Antoni i el dia de Reis. Fèiem una foguera, un bon morter d'allioli i a torrar. Solia tindre ram (casa circumstancial on venien vi) el tio Pepe on ballàvem també o a ca la tia Ramona Vella, que tenia una gramoleta i... ja veus!, venien joves fins i tot d'Albocàsser. També anàvem la gent d'ací al Cafè Baix Terra".

Un dia caldrà anar a visitar este Mas ja que pareix ser que ha sigut centre i testimoni de les reunions dels veïns de la Partida de Dalt.

ELS SERVEIS. L'ACTUALITAT.

Correus: dos dies per setmana (dimarts i divendres) ve el carter de la Salzadella per a repartir i arreglar la correspondència. Hi ha una bústia a la façana del què era abans l'escola.

Llum: tenen poca potència. Està previst canviar aviat la línia. Les dues cases noves que s'han fet -Maria i

Imma- no tenen llum encara ja que estan a l'expectativa que es produísca eixe canvi de línia.

Aigua: l'agarren de la que puja a Tírig. "Tenim també una font del Mas amb safarçig i sénia". Aquesta aigua té molta calç però no està contaminada. Es tracta d'una aigua forta..."si un matxo té sangoneres li les trau de seguida".

Comunicacions: va ser una llàstima que no asfaltaren un tram més de camí cap al Mas..."Si hagueren fet 300 metres més, per davant de les cases i la rampeta, tots hauríem estat contents".

Tenen, qui ho vol, telèfon sense cap entrebanc. De tot açò podríem traure com a conclusió que el MAS D'EN RAMONA té les suficients condicions perquè continue estant habitat, bé pels que allí tenen les seues terres i mitjans de treball, bé per d'altres persones que busquen la tranquil·litat en el

Mas i es comprem allí una vivenda. També cal pensar amb el -ja de moda- turisme rural.

Arribat este punt vull incloure en aquesta ocasió una xerradeta que vaig tindre amb "l'home més vell del poble". Va ser la seua besneta Ana Nos de 9 anys qui va insistir en què li fera una "entrevista". No vaig desaprofitar, puix, l'ocasió de parlar amb Vicent Ferreres Muñoz... "nascut el 24 de juny de 1894 al Mas de Pa-i-all (abans Josep Blai) i fill de Pascual Ferreres Salvador (del Mas de Picarra) i de María Muñoz Sales (del Mas de Pa-i-all)."

En demanar-li a Vicent que ens contara quatre coses, pinzellades a rajaplooma de la seua vida, va accedir amb ganes i sense dubtar gens ni miqueta ni en dates ni en llocs concrets. Conta Vicent que mai no va anar a l'escola ja que es dedicà a guardar ovelles. No

moltes tampoc, una vintena. Va anar a servir als 22 anys, l'any 1916, fins 1919: els primers 11 mesos a Larache i els altres 21 a València. Recorda com els polls els veia córrer entre les costures de la roba, un darrere l'altre, en filereta.

Després de la mili va tornar al Mas de Pa-i-all, es va casar amb Vicenta Moliner Albert i van tindre tres fills: dos xics i una xica. D'ahí es va traslladar a viure al Mas d'En Ramona.

A la guerra va estar només dos mesos fora, a Borriol, i allí ja els van copar i tornà cap a casa. No va ser militar perquè ja "era vell". Este home ha viscut gairebé tots els règims polítics: monarquia, república, dictadura, democràcia i opina que hi havia més tranquil·litat en la dictadura.

En pregar-li que em conte anècdotes, situacions xocants o inversemblants que haja vist, fet, o li hagen

Casa de Mercedes.

Casa de l'agüela Maria.